

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 91. Argumentum octuagesimum primum. Ex aliis Regulis, traditis ab
eodem S. Carolo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

fessarii admonitionem, frustratamque emendationis vitæ promissionem, semel atque iterum ipsi faciunt. Quod proinde in quatuor casibus illis S. Carolus vult observari; idem haud dubie in cæteris casibus intendit, in quibus poenitens, post Confessarii admonitionem, frustratamque, non solum semel atque iterum, sed & sæpius, ac longè sæpius emendandæ vitæ promissionem, toties relapsus fuit, quoties confessus.

1064 5.º. si Confessarium S. Carolus in frequentiori consuetudine agendi sic agere vult cum relapsis semel atque iterum, post unam alteramve admonitionem, promissionemque semel atque iterum violatam; à fortiori cum consuetudinariis, post plurimas admonitiones, plurimas quoque promissiones violatas.

CAPUT XCI.

Argumentum octogesimo primum.

Ex aliis Regulis, traditis ab eodem S. Carolo.

1065 Sexto S. Carolus assertionem nostram tradit, dum in quinto casu dicit, quòd Confessarii eos absolvere non possunt, qui peccato mortali valere constant non decernunt. Neque enim id constanter decernere censentur, qui peccatum mortale facile & citò repetunt, ut constat ex dictis cap. 27.

1066 7.º. assertionem nostram rursus tradit, dum in casu sexto vult, ut differatur adhuc absolutio, donec videatur aliqua emendatio, illis qui, quantumvis dicant, vel promittant relinquere peccata, tamen Confessarius iudicat probabiliter illos peccata non reliquos. Hoc enim iudicat probabiliter de consuetudinariis & recidivis, qui jam sæpius promiserunt relinquere peccata, nec unquam reliquerunt, nec modò majorem asserunt cautionem pro assecuranda veritate promissionis suæ, quam antè.

1067 8.º. dum in septimo casu rursus statuit, absolutionem differendam consuetudinariis, qui postquam multos annos in peccatis suis perdurant, nulla aadhibita operâ in emendationem, in eadem iterum atque iterum relabuntur. Est enim ipsissima assertio nostra, doctrinæ Adversariorum diametraliter adversa, ut constat tum ex propositionibus ipsorum cap. 4. relatis. Tum ex eo quòd secundum Carolum nostrum ab Assumptione, nullam operam vel conatum in emendationem adhibuisse, etiam post millena emendationis proposita, & promissa, non sit signum animi ad absolutionem indispositi, nec ipsi proinde tanquam indispositi vel de indispositione suspecto differendam absolutionem. Cujus oppositum à S. Carolo perspicuè doceri, constat ex allata doctrina ipsius.

1068 9.º. dum in octavo casu declarat, existentem in occasione, per se atque ex natura sua pertrahente in peccatum mortale, absolvendum non esse, nisi prius occasionem illam profusus abscondat. Consuetudo quippe mortalis peccati per se atque ex natura sua pertrahit ad mortale peccatum, estque occasio illius per se, interna quidem, non externa, sed tantò fortior & ad peccatum proclivior, quanto intimior, ut demonstratum est cap. 41. §. 25. Prius igitur pro posse abscondenda est, juxta S. Carolum, quam absolutio concedenda.

1069 10.º. dum in eodem casu similiter declarat, absolutionem illi differendam, qui alca ludit communiter, conversatur periculose cum feminis, &c. tameti ipondeat his occasionibus nuntium mittere, si aliàs cum de eodem fidem fecerit, vitam non emendaverit. A fortiori igitur eam differri vult illi, postquam sæpius de eo fidem fecerit, nec vitam emendavit. Et tanto magis à fortiori, quanto sæpius de eo fidem frustra fecit.

Tom. III

Quòd si remedia contra relapsum à solerte & circumspecto Confessario præscripta in se prompto animo susceperit, indeque Confessarius speret occasionem convertendam de proxima in remotam, permittit quidem S. Carolus talem absolvere. Sed si posthac non se emendaverit, non absolvatur (inquit) donec impedimentum susulerit.

11.º. dum in eodem casu dicit, existentem in occasione per accidens, sive per se non mala, neque ex natura sua pertrahente in peccatum, sed quæ ipsi in particulari occasio sit, attentè speciali conditione ipsius; dum (inquam) dicit talem non absolvendum, si Confessarius existimat ad eadem peccata rediturum, quàmvis in antiqua consuetudine perseverat; sed equum esse ut vitæ emendatio, & quadam illius approbatio, per temporis intervallum expectetur.

12.º. dum addit, id maxime observandum circa eos, qui versantur in occasione per accidens, quæ nullam Reipublicæ necessitatem vel utilitatem adfert. In qua existentes, ante non debent absolvi (inquit) nisi animo abalienato penitus illa ipsa se deserturos polliceantur. Quòd si datam de eo fidem semel atque iterum frigerit, ac tertio jam idem polliceatur, absolutionem differat, usque dum respiciat videat poenitentem se omni peccato liberali, in quo prius vixit. Quàm patenter Adversariis sanctus Carolus contradicit!

Differendæ absolutionis casus, à S. Carolo assignati, frequentissimi sunt, & in frequentiori consuetudine agendi à Confessariis observandi, ut supra vidimus. Nos raris id facimus, faciendumque volumus, inquit junior Casuista disput. Theol. a. 4. §. 4. Igitur praxis ipsius contraria est praxi à S. Carolo præscripta.

In omnibus illis casibus absolutio, juxta sanctum Carolum, differenda est peccatoribus, tamquam indispositis, vel dubie dispositis. Idem Junior hoc negat, cum R. P. Carolo ab Assumptione, aicus, imprimis solum differendam, dum leviora remedia nihil operantur, & tunc solum erit per modum medicina. Per quod uterque non satis effugere videtur laxitates, animarum perniciem inferentes. Quod enim unâ manu largitur, alterâ retrahit Carolus, prout constat ex 23. propositione ipsius cap. 5. relatâ, quæ asserit, quòd ne titulo quidem medicina, seu cavendæ reincidentie, absolutio differenda sit, dum poenitens ex statuto suæ religionis, vel ratione beneficii, vel ad lucrandam indulgentiam plenariam (in civitatibus magnis, modò in ista, modò in illa Ecclesia frequentissimam, ac penè quotidianam) communicare debet, vel celebrare. Ergo frequentissime ac ferè quotidie Confessarius absolvere debet poenitentem, quamlibet consuetudinarium, quamlibet recidivum, post frustrata omnia promissa, millenoque relapsus, dicentem se contritum. Sicut & eum, qui sæpius promittit se dimissurum occasionem, & non dimittit; prout idem Carolus docet Pental. c. 6. per totum, frequenterque repetit in elucidatione illius.

His autem S. Carolus manifestissime contradicit. Et merito, quia laxitatem nimiam, salutis animarum noxiam, inducere videntur, ipsius sancti Caroli iudicio. Inde enim sæpe accidit (inquit c. 12.) quòd multi in eisdem semper peccatis hærent, cum animarum suarum lamentabilis ruina. Et, ut ait c. 18. manifestum est hæc in parte Confessarii maximam præbere causam, cui in omnibus ferè opificiis, & exercitationibus publicis, peccata gravissima inveniuntur, & abusus intolerabiles, quæ ibi recenset. Denique ob debiti rigoris defectum in hac parte magno numero inveniunt Confessarius, inter eos qui talia officia vel officia, Magistratus, Consilarii, Advocati, Procuratoris, Mercatoris, &c. exercent, omnem vitam ferè in

peccatis mortalibus duxisse. Qui quidem absolutio- nis capaces existimari non debent (prosequitur S. Carolus) nisi diligentia prius accedat, quâ simul & ab involucribus huiusmodi liberentur, & fortiores contra peccatum reddantur. Ipsos nihilominus ab- solutionis capaces dicti Juniores existimant, in so- lo verbo, quo pollicentur se diligentiam illam ad- hibituros, tamen sapienter id ipsum polliciti, nun- quam præsterint. Ex quo tandem fit (quod san- ctus Carolus ibidem deplorat) quoddam tales (pro lucranda v. g. indulgentia) absolvunt, tan- quam absolutiois capaces (quos S. Carolus ait existimari non debere capaces) eos absolvant, quorum plures alius Confessarius melioris indu- striæ deprehendat, qui nunquam (ut oportuit) Sa- cramento Pœnitentiæ peccata sua expiarunt. Sed de his plura in sequentibus.

CAPUT XCII.

Argumentum octuagesimum secundum.

Ex magna auctoritate illius doctrinæ S. Caroli in Ecclesia.

1077 **E**xhibita S. Caroli doctrina tantò majori in præ- tio habenda est, quantò majoris est authori- tatis. Maximæ verò authoritatis esse, dubitari non potest, cum Instructiones Pastorum & Confessa- riorum (in quibus continetur) decreto tertii Con- ciliij Mediolanensis à S. Carolo compositæ, à quar- to Concilio Provinciali fuerint approbatæ, & earumque observantia oppidò commendata. Quod quidem Concilium, post magnam discussionem & nonnullorum Patrum Purpuratorum contradic- tionem, à Romana Sede laudatum & probatum fuit, ut Illustrissimus D. Episcopus Castoriensis testatur in Amore suo penitente l. 2. c. 18. §. 1. in fine.

1078 Sed & eandem Instructiones Ecclesia Gallicana comprobavit, commendavitque in solemnissimo & frequentissimo totius Cleri Gallicani Conventu anni 1655. 1656. 1657. Cum enim Episcopis con- gregatis delatæ essent gravissimæ querelæ contra va- rias Casuistarum corruptelas, nominatim contra de- fensam ab ipsis nimiam facilitatem absolvendi con- fuetudinarios & recidivos; nec Episcopis speresset tempus maturius procedendi circa singulas illas Casuistarum laxitates: Generalis Cœtus suis ex- pensis S. Caroli Instructiones excudi, & ad om- nes Episcopos dirigi curavit, ut omnes Confes- sarii ex illis discerent, quâ ratione in suis officiis ad- ministracione se gerere debeant. In litteris verò, quibus eas ad omnes totius regni Episcopos desti- narunt, ut in eorum Diocœsibus promulgarentur, hanc earundem Instructionum commenda- tionem inseruerunt: Nulli dabitur, quin gra- tum sitis habituri, quod vestris in manibus posue- rimus dogmata adeo sancta, adeoque necessaria his temporibus, que sunt & sæculorum dici merentur. Quando autem vestra auctoritate in vestris Diocœsibus publicabuntur, istâ virtute & gratiâ polebunt, quibus opus est eis, ut medicis & agris utiles evadant. Vos itaque obtestamur, ut in hac occasione potestatem, quâ vos Deus instruxit, exe- ratis, tum ad cobibenda illa criminum diluvia, quibus divina ira, ne Gallia pareat, læcessit; tum ad restaurandam in fidelium mentibus castissi- mam Evangelii doctrinam, cui ab aliquo tempore tanta labe illata fuit.

1079 Eandem Instructiones suo quoque exemplo commendavit S. Franciscus Salesius, dum sibi S. Carolum in exemplum directionis animarum pro- posuit, ut haberet in ejus vita. Sicut & dum Con- stitutionum Synodaliū tit. 9. c. 5. n. 3. docuit eas esse sequendas.

1080 Quod & reipsâ fecit Eminentissimus D. Cardi-

nalis Grimaldi, Archiepiscopus Aqueensis, dum iussit, ut suæ Diocœsis Confessarii absolutioem negarent, vel differrent in casibus à se præscriptis, qui similes sunt iis, quos S. Carolus in dictis In- structionibus præscripsit. Denique, quod præci- puum est, eadem Instructiones suas fecit, Confes- sariisque Romani Districtus commendavit Inno- centius XII. ut vidimus cap. 1.

CAPUT XCIII.

Argumentum octuagesimum tertium.

Ex S. Francisco Xaverio.

Iste sanctissimus Indiarum Apostolus epist. 9. 1081 inter novas Xaverianas lib. 5. interprete Petro Possino Societatis Jesu, sic habet: Cum sub ma- num venient, qui & egeant, & capaces opus sint, & alioquin vitæ statum satis habeant compositum, ut & habeat, & carent dare operam excolendo ani- mo, auditis eorum culpis, ipsos sube suscipere per aliquot dies, comparando se ad veram detestationem peccatorum ex dolore Dei summè amabilis offensi. Hoc maxime in iis observandum, quibus inter irrita- menta peccandi, & bene operandi obstacula, vitam agentibus pro humana fragilitate, non tunc creditur sine pigrore pollicentibus in futurum meliora. Ejsus- modi sunt, qui graves inimicitias exercuerunt cum nondum reconciliatis adversariis: qui fugisivi a- moris commercia nondum sic abrumperunt, ut in la- bryco reditura occasiois, suis à lapsu præterit: denique qui rem alienam detinente, reddendi ma- ras habentibus neglexerunt. Hos omnes, post confessio- nem, & exercitibus meditationibus alecticis, ad statum illorum accommodatis, & sic demum, ubi satisse- cisse videbuntur, absolvet, &c. Et paulò post: Pec- cata confessis, cum significatione penitentiæ, & ab- solvi poscentibus, ne annuas, antequam satisfactio- nem repræsentarint in triplici præsertim genere, odiorum, amorum, & injusta detentioni veram alieni juris. Habe prius reconciliari palam cum ini- micis gratiam: procul amoveant offensivâ pudri- citiæ: inique occupata dominis reponant: explicent denique siquid aliud præverti ad securitatem ex- pedit: nec solâ promissione desungantur; nam cum hominibus horum tractum, tam prompti & libe- ralius ad obligandam fidem, quam ad excolendam tardis ac segnis, cum arrha in manu transi- gendum est.

Respondet Gobat de Sacram. tr. 7. n. 320 §. 1082 Xaverium sic tradere accommodatè ad homines horum tractum, id est ad ingenia Indorum, diturnamque vitam agentium in Indiis: quasi do- ctrina ipsius alibi non procederet.

Sed contrâ manifestè: si hominibus illorum tra- ctum, sive Indorum, non creditur tunc sine ar- rha in manu; eò quod tam prompti & libera- les sint ad obligandam fidem, quam ad excolendam tardis & segnes. Eadem certissimè ratio est cætero- rum hominum, etiam Italorum, Hispanorum, Gallorum, Belgarum, Germanorum, &c. qui pec- catorum nexibus sic irrecitii sunt, ut pariter ipsi tam prompti & liberales sint ad obligandam Con- fessario fidem, quam ad excolendam tardi & seg- nes. Eadem proinde ratio est quorumcumque con- fuetudinarios, recidivorumque, qui semper emendationem pollicentur, & nunquam se- cernunt.

Nec ipsis ergo, de mente S. Francisci Xave- rii, tunc creditur sine arrha in manu, id est sine actuali emendatione. Nec proinde ante emenda- tionem tunc ipsis conceditur absolutio. Ad quod significandum, Xaverius non dixit, id practican- dum in tribus dictis generibus dumtaxat, sed dixit principaliter id practican- dum in illis: in re- 1083